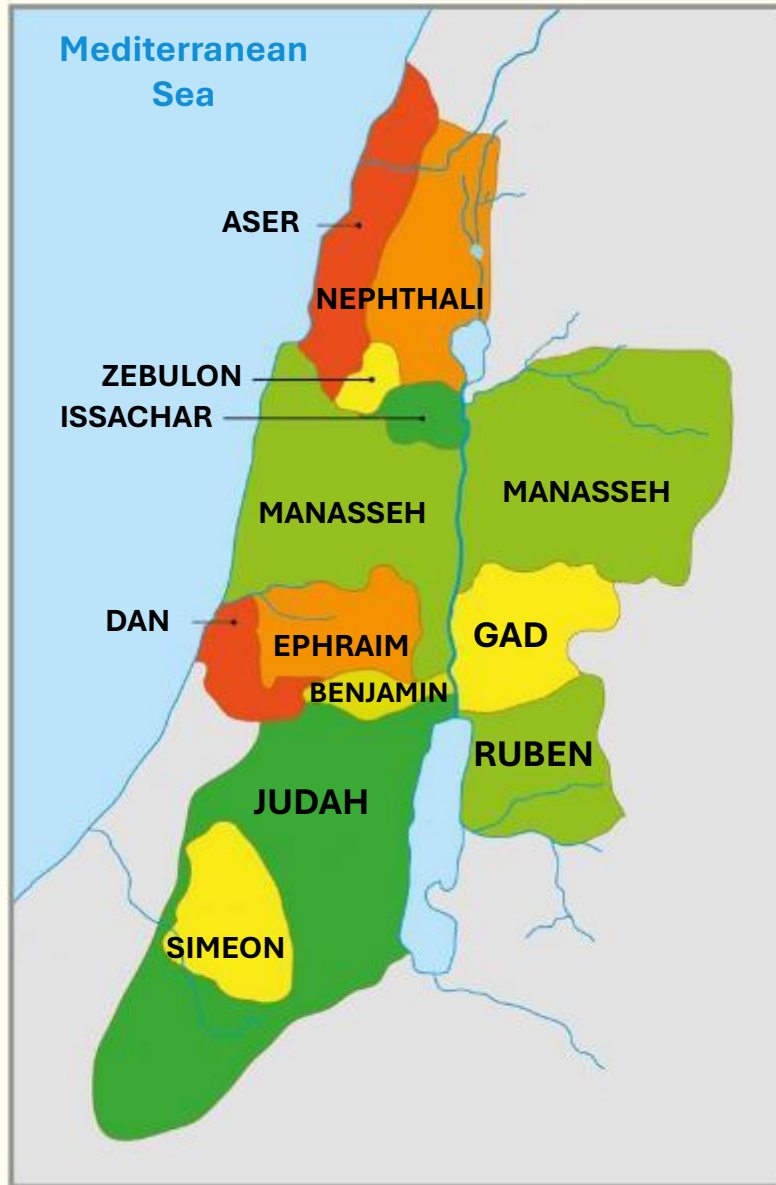

ทายาทแห่งพระสัญญา, เชลยแห่งความหวัง

“โอ เชลยที่มีความหวังเอ๋ย จงกลับไปยังที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า
วันนี้เราประกาศว่า เราจะคืนแก่เจ้าสองเท่า” ศคย. 9:12

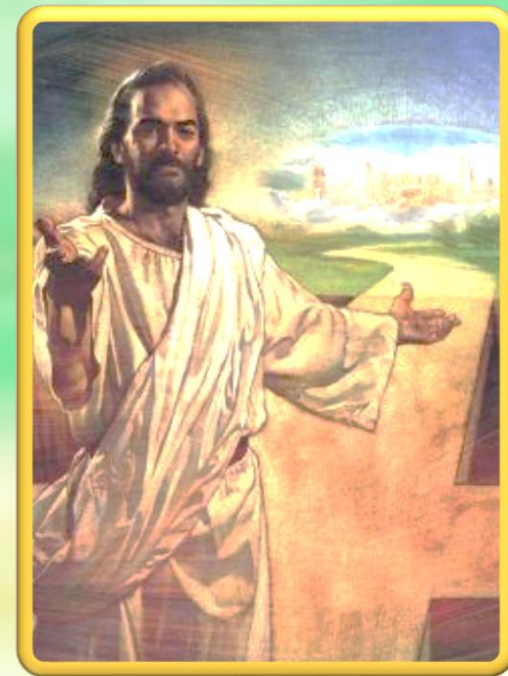

หนังสือโยชูวา บทที่ 13 ถึง 21 ส่วนใหญ่กล่าวถึงการแบ่งสรรดินแดนคานาอันในหมู่ชนเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล

ระหว่างการอ้างอิงถึงสถานที่ ชนชาติ และเผ่าต่างๆ เราเห็นแผ่นดินที่อิสราเอลเป็นมรดกอยู่แล้ว แต่ในขณะเดียวกันพวกเขายังไม่ได้ครอบครองอย่างสมบูรณ์

ความตายของพระเยซูรับรองกับเราว่าบัดนี้เราได้รับมรดกเป็นแผ่นดินที่อาดัมและเอวาเคยสูญเสียไปแล้ว อย่างไรก็ตาม เรายังคงเป็น “เชลยแห่งความหวัง” ที่จะได้รับสิ่งนี้อย่างแน่นอน

แผ่นดินที่สูญหายไป

“เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงไล่เขาออกไปจากสวนเอเดน ให้เพาะปลูกบนดินซึ่งใช้สร้างเขาขึ้นมา” (ปฐมก. 3:23)

พระเจ้าทรงแต่งตั้งอาดัมและเอวาให้เป็นผู้ปกครองโลกนี้ (ปฐมกาล 1:27-28) และทรงให้พวกเขาอยู่ในสวนเอเดน (ปฐมกาล 2:8)

เมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาก็ถูกขับไล่ออกจากที่นั่น (ปฐมกาล 3:23) พวกเขาสูญเสียบ้านปกครองโลก

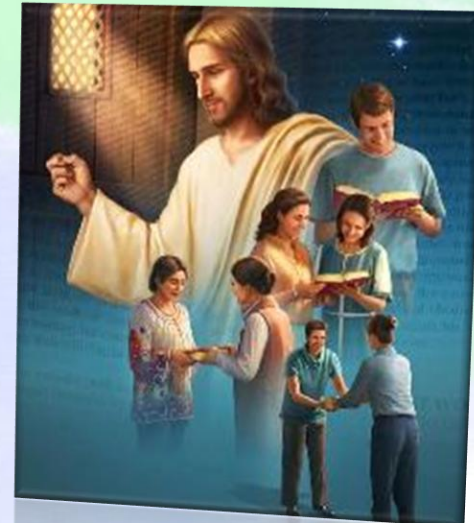

แต่พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับมนุษยชาติที่จะกอบกู้ดินแดนที่สูญหายไป ในระยะแรก พระองค์ทรงประทานที่ดินผืนเล็กๆ ให้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือ คานาอัน (ปฐมกาล 13:14-15)

การครอบครองจะค่อยๆ ขยายไปทั่วทั้งโลก เมื่อความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเข้าถึงทุกชนชาติและทุกประชาชาติ (อิสยาห์ 11:9)

การไม่เชื่อฟังของอิสราเอลนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงแผนการเดิม พระเจ้าทรงยกลูกหลานของอับราฮัมขึ้นจากก้อนหินที่ไร้ค่าเพื่อรับมรดกแห่งพระสัญญาของพระองค์ นั่นคือ พวกเรา (ลูกา 3:8; ฮีบรู 6:11-12)

แผ่นดินที่พระเจ้าทรงประทานให้

“โลกกับสรรพสิ่งในโลกเป็นของพระยาห์เวห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (สดด. 24:1)

เช่นเดียวกับที่อาดัมและเอวาไม่ได้ทำอะไรเลยเพื่อให้คู่ควรกับสวนเอเดน อับราฮัมและลูกหลานของเขาก็ไม่ได้ทำอะไรเลยเพื่อให้คู่ควรกับแผ่นดินแห่งพันธสัญญา สิ่งนี้เป็นของขวัญจากพระเจ้า

เราสามารถเปรียบเทียบของขวัญนี้กับบ้านเช่า แม้ว่าอิสราเอลจะสามารถอาศัยอยู่ในคานาอันได้ แต่แผ่นดินนั้นยังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า (สดุดี 24:1)

เจ้าของบ้านคือผู้ดูแลรักษาหลังคา ระบบประปา และอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าคือผู้ที่ประทานฝน ปกป้องพืชผล และอื่นๆ เพื่อให้อิสราเอลสามารถดำรงชีวิตอย่างมั่นใจในแผ่นดินที่พระเจ้าประทานให้พวกเขา

เช่นเดียวกับในสวนเอเดน มีค่าเช่าที่ต้อง “จ่าย” นั่นคือการเชื่อฟัง (เลวีนิติ 20:22) แท้จริงแล้ว เป็นเรื่องของความสัมพันธ์ คือการรักพระเจ้าและชื่นชมพระพรของพระองค์

วานนี้, วันนี้, ความเชื่อก็ยังคงอยู่ (ฮีบรู 11:9-13)

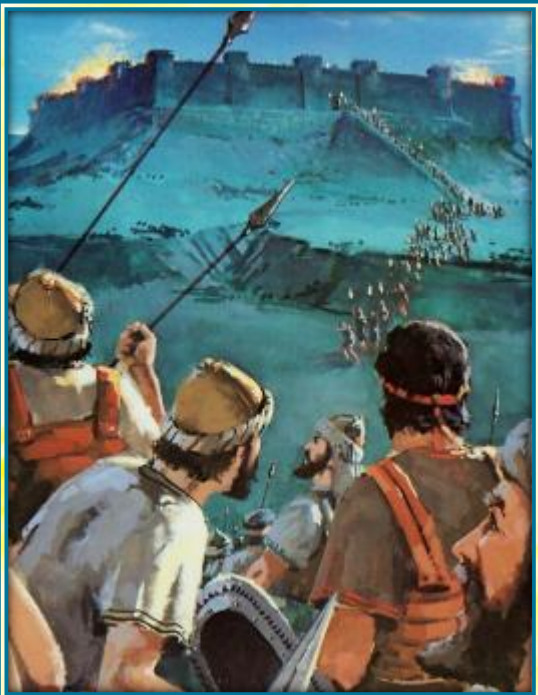

การพิชิตดินแดน

“บัดนี้จึงแบ่งแผ่นดินนี้ให้เป็นมรดกแก่คนเก่าแก่พร้อมกับคนมโนสเสห์ครึ่งเผ่าด้วย”
(ยชว. 13:7)

เมื่อโยชูวาชราภาพ พระเจ้าทรงบัญชาให้ท่านแบ่งดินแดนให้แก่เผ่าต่างๆ ของอิสราเอล รวมถึงดินแดนที่ยังไม่ถูกพิชิต (ยชว. 13:1-7)

ดินแดนนั้นเป็นของพวกเขา แต่พวกเขายังคงต้องพยายามครอบครองมัน พระเจ้าไม่ได้ทรงกระทำการโดยอิสระจากมนุษย์ พระองค์ทรงต้องการให้เราทำในส่วนของเรา

แม้ว่าพวกเขาจะต่อสู้เพื่อชัยชนะ แต่ความสำเร็จของพวกเขาไม่ใช่ความดีความชอบของพวกเขาเอง แต่เป็นของพระเจ้า (ฉธบ. 9:5) เช่นเดียวกับอิสราเอล เราไม่สามารถทำอะไรได้เลยเพื่อให้ได้รับความรอดและได้รับมรดกตามพระสัญญา (เอเฟซัส 2:8-9; กาลาเทีย 3:29) แต่ถ้าพวกเขาต่อสู้เขาจะได้รับ....พวกเราควรทำอย่างไรในวันนี้?

เมื่อได้รับความรอดแล้ว พระเจ้าทรงเรียกร้องสองสิ่งจากทายาทของพระองค์ นั่นคือ การเชื่อฟัง (ฟิลิปปี 2:12) และความกตัญญู (ฮีบรู 12:28)

รักษาสิ่งที่ได้รับมา

“ส่วนที่ดินนั้นเจ้าห้ามขายขาด เพราะว่าที่ดินนั้นเป็นของเรา พวกเจ้าเป็นเพียงคนต่างด้าวและแขกเมืองที่อาศัยอยู่กับเรา” (ลนต. 25:23)

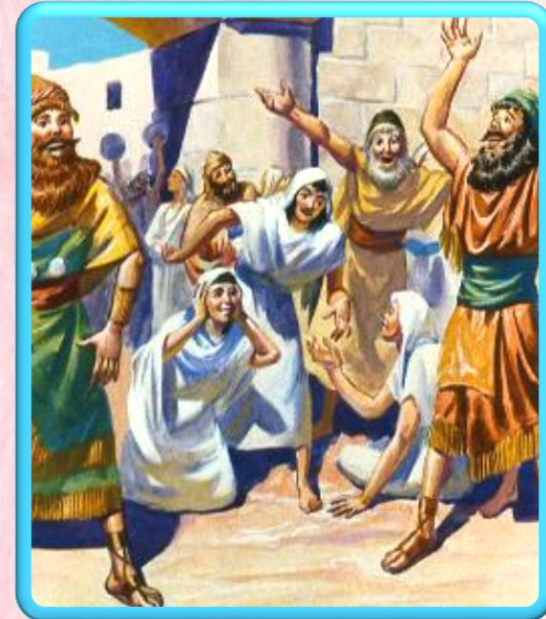
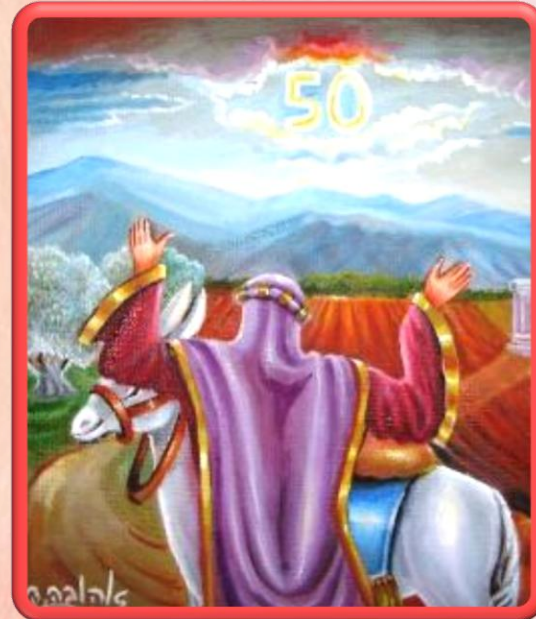

เมื่อได้รับมรดกแล้ว ก็มีกฎเกณฑ์พิเศษที่ควบคุมการใช้ที่ดิน ได้แก่ ปีสะบาโตและปีแห่งการปลดปล่อย

ปีสะบาโต ซึ่งเป็นการขยายวันสะบาโตออกไปอย่างกว้างขวาง ทำให้ที่ดินได้พักผ่อน (เลวีนิติ 25:2-5) การไม่ปฏิบัติตามบัญญัตินี้เป็นสาเหตุหนึ่งของการถูกเนรเทศ (2 พงศาวดาร 36:20-21)

ปีแห่งการปลดปล่อยเกี่ยวข้องกับการคืนที่ดินให้แก่เจ้าของเดิม เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม (เลวีนิติ 25:10, 23, 40-41)

โดยพื้นฐานแล้ว นี่คือจุดประสงค์หลักของพระกิตติคุณ: เพื่อลบล้างความแตกต่างระหว่างคนรวยและคนจน นายจ้างและลูกจ้าง ผู้มีสิทธิพิเศษและผู้ด้อยโอกาส ทำให้เราทุกคนเท่าเทียมกันโดยตระหนักถึงความจำเป็นอย่างยิ่งในพระคุณของพระเจ้า

ดินแดนที่ได้รับคืนมา

“เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ซึ่งบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้าอาศัยอยู่ พวกเขาและลูกของเขา รวมทั้งหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดร์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายของเขาเป็นนิรันดร์” (อสค. 37:25)

เพราะการไม่เชื่อฟังของพวกเขา อิสราเอลจึงถูกถอนรากถอนโคนจากดินแดนของตน และถูกโยนเข้าไปในบาบิโลน แต่พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งพวกเขา

พระองค์ทรงสัญญาว่าจะนำพวกเขากลับมา มอบดินแดนให้พวกเขาตลอดไป และตั้งดาวิดเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา (เอเสเคียล 37:25) แต่อิสราเอลไม่ได้ครอบครองดินแดนนั้นตลอดไป และดาวิดก็สิ้นพระชนม์มานานแล้ว แล้วคำพยากรณ์นี้หมายความว่าอย่างไร?

ในที่นี่ พระเยซูได้รับการประกาศ กษัตริย์องค์แท้จริงผู้ทรงครองราชย์ชั่วนิรันดร์ พระองค์ผู้ทรงรับรองกับเรา โดยพระโลหิตของพระองค์ถึงมรดกนิรันดร์

พระองค์ทรงทำให้พระสัญญาทั้งหมดเป็นจริง (โรม 15:8; 2 โครินธ์ 1:20) ในพระองค์ เราได้รับพรทั้งในปัจจุบันและในอนาคต มรดกที่ทรงสัญญาไว้ (1 เปโตร 1:3-4) ในไม่ช้า แท้จริง เราจะก้าวเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา

“ด้วยการไม่เชื่อฟังพระเจ้า อาดัมและเอวาได้สูญเสียสวนเอเดน และเพราะบาป โลกทั้งใบจึงถูกสาปแช่ง แต่หากประชากรของพระเจ้าปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ แผ่นดินของพวกเขาจะได้รับการฟื้นฟูให้อุดมสมบูรณ์และงดงาม พระเจ้าเองทรงประทานคำแนะนำเกี่ยวกับการเพาะปลูกของผืนดิน และพวกเขาจะต้องร่วมมือกับพระองค์ในการฟื้นฟูผืนดิน ดังนั้น แผ่นดินทั้งหมดภายใต้การควบคุมของพระเจ้าจะกลายเป็นบทเรียนแห่งความจริงทางจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับที่แผ่นดินโลกควรผลิตสมบัติอันล้ำค่า โดยการเชื่อฟังกฎธรรมชาติของพระองค์ จิตใจของผู้คนก็ควรสะท้อนคุณลักษณะแห่งพระลักษณะของพระองค์เช่นกัน”